C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1a-405/2024 Judecătoria *****, sediul Central
1-13088859-03-1a-18092024 Judecător: Viorelia Varaniță

D E C I Z I E
În Numele Legii

18 iunie 2026 mun. Bălţi

Colegiul Penal al Curții de Apel Nord

Avînd în componența sa:
Președinte de ședință, judecător Ion Talpa
Judecătorii Cristina Prisacari și Ecaterina Arseni
Grefier Iana Frasina
Cu participarea:
Procurorului Valentina Gavdiuc
Avocaților Diana Sanduleac și Natalia Uncu
Inculpatului Viorel Gheorghiță

a judecat, în ședință de judecată publică, în ordine de apel, apelul procurorului în Procuratura Orhei, Machidon Vadim şi apelul apărătorului Martalog Viorica în interesele inculpatului Guțu Andrei declarate împotriva ***sentinței Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018*** emisă în cauza penală privind învinuirea lui:

Guțu Andrei *****, născut la *****, originar şi domiciliat în satul ***** raionul *****, de naționalitate moldovean, cetăţean al Republicii Moldova, studii medii incomplete, neîncadrat în câmpul muncii, supus mililar, concubinaj, anterior judecat prin:

- sentința judecătoriei Orhei din 19.07.2005 în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la 5 ani închisoare cu suspendarea executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani;
- sentinţa judecătoriei Orhei din 24.10.2005 în baza art. 186 alin. (2) la 6 ani închisoare şi în baza Legii cu privire la amnistie din 26.07.2004, a fost absolvit de pedeapsă;

- sentinţa judecătoriei Orhei din 10.05.2011 în baza art. 152 alin. (2) Cod penal, procesul a fost încetat în temeiul art. 109 Cod penal;

- sentinţa judecătoriei Orhei din 22.12.2011 în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 ani închisoare cu suspendarea executării pedepsei pe o perioadă de probaţiune de 1 an;

- sentinţa judecătoriei Orhei din 14.10.2014 în baza art. 264^1 Cod penal la 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii;

- sentinţa Judecătoriei Orhei din 27.04.2015, modificată prin decizia Curţii de Apel Chişinău din 15.09.2015, în baza art. 187 alin. (2), lit. b) şi e) şi art. 287 alin. (1) Cod penal la 3 (trei) ani şi 10 (zece) luni închisoare;

În săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Gheorghiță Viorel *****, născut la *****, originar şi domiciliat în satul ***** raionul *****, de naționalitate moldovean, cetăţean al Republicii Moldova, studii medii de specialitate, neîncadrat în câmpul muncii, căsătorit, fără antecedente penale,

În săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Termenul de examinare a cauzei:
În instanța de fond: 16.12.2013 - 26.01.2018;
În instanța de apel: 23.02.2018 - 18.11.2019.
În instanța de recurs: 20.01.2020 - 24.03.2020.
În instanța de apel: 18.11.2025 - 18.06.2026.
Procedura de citare legală executată.

La 18 septembrie 2024, prezenta cauză a fost repartizată aleatoriu judecătorului Gheorghe Scutelnic ce face parte din completul de judecători, Gheorghe Scutelnic (*președintele completului*), judecători: Viorel Pușcaș și Oleg Moraru.

Prin încheierea Președintelui Curți de Apel Bălți din 13 decembrie 2024, s-a dispus redistribuirea prin intermediul PIGD, cu respectarea principiului distribuirii aleatorii, apelul procurorului în Procuratura Orhei, Machidon Vadim şi apelul apărătorului Martalog Viorica în interesele inculpatului Guțu Andrei ***** declarate împotriva sentinţei Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie

2018, unui alt complet de judecată din cadrul Colegiului penal al Curții de Apel Bălți sau judecătorilor supleanți.

La 13 decembrie 2024, prezenta cauză a fost repartizată aleatoriu judecătorului Oxana Mironov ce face parte din completul de judecători, Ion Talpa (*președintele completului*) și Ecaterina Arseni.

Prin încheierea Președintelui Curți de Apel Nord din 17 noiembrie 2025, s-a dispus redistribuirea prin intermediul PIGD, cu respectarea principiului distribuirii aleatorii, apelul procurorului în Procuratura Orhei, Machidon Vadim şi apelul apărătorului Martalog Viorica în interesele inculpatului Guțu Andrei ***** declarate împotriva sentinţei Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018, unui alt complet de judecată din cadrul Colegiului penal al Curții de Apel Nord sau judecătorilor supleanți.

La 18 noiembrie 2025, prezenta cauză a fost repartizată aleatoriu judecătorului Cristina Prisacari ce face parte din completul de judecători, Ion Talpa (*președintele completului*) și Ecaterina Arseni.

După expunerea esenţei cauzei de către judecătorul raportor, ţinând cont de argumentele apelurilor, materialele cauzei, opiniile participanților la proces, pentru expunere asupra apelului, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

Soluția și argumentele instanței de fond:

Prin sentința Judecătoriei Orhei din 26 ianuarie 2018, Guţu Andrei a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal la 10 (zece) ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei neexecutate de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicate prin decizia Curții de Apel din 15.09.2015, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 10 (zece) ani și 6 (șase) luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis cu calcularea termenului din 26.01.2018, cu includerea în acest termen a timpului aflării în stare de arest preventiv din 11.05.2013 până la 25.07.2013 şi a termenului de pedeapsă executat, conform deciziei Curţii de Apel Chișinău din 15.09.2015, din data de 27.04.2015 până la 26.01.2018.

De la Guţu Andrei s-a încasat în beneficiul lui Nagoviţin V. prejudiciul material de 12.616 lei şi moral de 100.000 lei.

Gheorghiţă Viorel *****, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, a fost achitat pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Prin încheierea de corectare a erorii materiale din 26 ianuarie 2018, instanța de fond a dispus: „Se corectează eroarea materială din partea dispozitivă a sentinței Judecătoriei Orhei din 26 ianuarie 2018 în privința inculpaților Guţu Andrei şi

Gheorghiţa Viorel, ambii învinuiți de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

La aliniatul II din dispozitivul sentinței, sintagma: „se adaugă parțial pedeapsa neexecutată sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 6 luni, stabilită prin decizia Curţii de Apel ***** din 15 septembrie 2015” se înlocuiește cu sintagma „se adaugă parțial pedeapsa neexecutată sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani 10 luni, stabilită prin decizia Curții de Apel ***** din 15 septembrie 2015”.

La aliniatul III din dispozitivul sentinței, sintagma: „Termenul de executare al pedepsei lui Guţu Andrei urmează a fi calculat din data pronunțării sentinței - 26 ianuarie 2018, cu includerea în acest termen a timpului aflării în stare de arest preventiv din 11 mai 2013 până la 25 iulie 2013” se înlocuieşte cu sintagma „Termenul de executare al pedepsei lui Guţu Andrei ***** urmează a fi calculat din data pronunțării sentinței - 26 ianuarie 2018, cu includerea în acest termen a timpului aflării lui în stare de arest preventiv din 09 mai 2013 până la 25 iulie 2013”.

Pentru a se pronunţa, prima instanţă a constatat în fapt că, prin rechizitoriu, Guțu Andrei şi Gheorghiță Viorel au fost puşi sub învinuire pentru faptul că, ei, la data de 06.05.2013, aflându-se la domiciliul cet. *****, situat în s. ***** r-nul *****, în urma unui conflict apărut cu cet. *****, intenţionat i-au aplicat multiple lovituri cu mâinile şi picioarele peste diferite părţii ale corpului, ca rezultat lui ***** i-au fost cauzate vătămări corporale grave periculoase pentru viaţă. În urma vătămărilor corporale cauzate, la data de 07.05.2013 cet. ***** a decedat. Acţiunile sus-descrise ale lui Guțu Andrei şi Gheorghiță Viorel au fost încadrate de către OUP *în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, după semnele calificative: vătămarea intenţionată gravă a integrităţii corporale şi a sănătăţii care este periculoasă pentru viaţă, comisă de două persoane, care a provocat decesul victimei.*

Solicitările apelantului:

Prin apelul declarat în termenul și în condițiile prevăzute de art. 402 Cod de procedură penală, procurorul în Procuratura raionului Orhei, Vadim Machidon, a solicitat casarea sentinței în partea ce îl privește pe inculpatul Gheorghiță Viorel și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acesta să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse de 9 (nouă) ani închisoare, iar în temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumul de sentințe, să-i fie aplicată pedeapsa definitivă de 9 (nouă) ani și 6 (șase) luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului, procurorul a susținut că ansamblul probelor administrate atât în faza urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești demonstrează, dincolo de orice dubiu rezonabil, existența în acțiunile inculpatului

Gheorghiță Viorel a tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

În acest sens, apelantul a invocat declarațiile martorei Ola Sereojnicov, care, fiind audiată în incinta Inspectoratului de Poliție Orhei împreună cu fiul său minor, Daniel Serejnicov, a declarat că, pe lângă lovitura aplicată victimei ***** de către inculpatul Guțu Andrei, și inculpatul Gheorghiță Viorel i-ar fi aplicat victimei două lovituri cu palma. Totodată, aceasta a relatat că, la data de 8 mai 2013, inculpații Gheorghiță Viorel și Guțu Andrei s-au deplasat la domiciliul său, manifestându-și nemulțumirea față de declarațiile pe care le oferise organelor de urmărire penală, prin care indicase că aceștia se aflaseră în gospodăria sa în seara zilei de 6 mai 2013. Potrivit martorei, ambii inculpați se aflau sub influența băuturilor alcoolice, iar Gheorghiță Viorel a insultat-o și i-a aplicat o lovitură cu palma peste față.

Procurorul a făcut trimitere și la declarațiile martorului minor *****, care a relatat că, în seara zilei de 6 mai 2013, la domiciliul familiei sale au venit inculpații Guțu Andrei și Gheorghiță Viorel. Potrivit acestuia, Guțu Andrei l-a chemat afară pe ***** și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței, în urma căreia acesta a căzut la pământ. Ulterior, inculpații l-au stropit cu apă, iar Gheorghiță Viorel i-ar fi aplicat victimei încă două lovituri cu palma. De asemenea, martorul a declarat că Gheorghiță Viorel a intrat în locuință și i-a aplicat mamei sale o lovitură cu palma peste față.

Referitor la declarațiile aceluiași martor minor, formulate în ședința de judecată, procurorul a susținut că acestea au fost influențate de terțe persoane, împrejurare confirmată, în opinia sa, de cadrul didactic care a participat la audierea minorului, motiv pentru care aprecierea acestor declarații în detrimentul celor oferite în faza urmăririi penale ar fi contrară exigențelor unui proces echitabil.

Apelantul a mai arătat că și martorul Andrei Sereojnicov a formulat în instanță declarații contradictorii față de cele date în cursul urmăririi penale. Astfel, dacă imediat după producerea faptelor acesta declarase că, de frică, a părăsit gospodăria înainte de producerea agresiunii și nu a asistat la incident, ulterior, fiind audiat în instanță la solicitarea apărării, a afirmat că ar fi fost prezent pe parcursul conflictului și că inculpații nu l-ar fi agresat fizic pe *****.

În opinia procurorului, argumentele apărării privind nevinovăția inculpaților sunt infirmate de totalitatea probelor administrate în cauză, inclusiv de declarațiile succesorului părții vătămate *****, ale martorilor *****, *****, ***** și *****, precum și de procesul-verbal de cercetare la fața locului din 19 aprilie 2013, planșa fotografică anexată și rapoartele de expertiză medico-legală.

Totodată, procurorul a susținut că nu poate fi primită teza apărării potrivit căreia leziunile fatale ar fi fost cauzate exclusiv prin lovirea accidentală a capului victimei de prag în urma căderii. În acest sens, a invocat concluziile rapoartelor de expertiză medico-legală, din care rezultă că victima a suferit o traumă cranio-

cerebrală însoțită de hemoragii în țesuturile moi pericraniene, hemoragii subdurale și subarahnoidiene totale, incompatibile cu versiunea susținută de apărare.

De asemenea, procurorul a subliniat că raportul de expertiză medico-legală nu constituie o probă izolată și absolută, ci urmează a fi apreciat în coroborare cu celelalte mijloace de probă administrate. Or, din declarațiile martorilor rezultă că asupra victimei au fost exercitate acte de violență de către ambii inculpați, împrejurare care impune o evaluare integrată și coroborată a întregului material probator.

În continuare, apelantul a susținut că declarațiile martorului minor ***** sunt credibile, întrucât se coroborează cu celelalte probe administrate și confirmă participarea ambilor inculpați la agresarea victimei. Potrivit procurorului, minorul a perceput nemijlocit desfășurarea evenimentelor și a indicat că Gheorghiță Viorel i-a aplicat victimei două lovituri cu palma, ulterior loviturii aplicate de Guțu Andrei cu pumnul.

În acest context, procurorul a apreciat că decesul victimei a fost consecința ansamblului actelor de violență exercitate asupra acesteia de către ambii inculpați, nefiind justificată concluzia potrivit căreia rezultatul letal ar fi fost determinat exclusiv de acțiunile unuia dintre aceștia. Totodată, a arătat că declarațiile minorului sunt confirmate și de cele ale martorei *****, care a relatat atât comportamentul agresiv manifestat de inculpați în seara incidentului, cât și faptul că fiul său i-a comunicat că ***** fusese agresat fizic de ambii inculpați.

În consecință, procurorul a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței în partea referitoare la inculpatul Gheorghiță Viorel și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a acestuia pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, cu aplicarea pedepsei solicitate prin cererea de apel.

De asemenea, sentința a fost atacată cu apel de către avocata Martalog Viorica, în interesele inculpatului Guțu Andrei, care a solicitat casarea sentinței în partea condamnării acestuia în baza art. 151 alin. (4) Cod penal și pronunțarea unei noi hotărâri prin care faptele să fie recalificate în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, cu reducerea corespunzătoare a cuantumului prejudiciului moral acordat părții civile.

În motivarea apelului, apărătoarea a susținut că instanța de fond a aplicat în mod eronat legea penală, reținând în sarcina inculpatului componența de infracțiune prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal, deși circumstanțele de fapt constatate nu întrunesc elementele constitutive ale acesteia.

Apelanta a arătat că infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal presupune existența unei acțiuni intenționate îndreptate spre cauzarea unei vătămări grave a integrității corporale sau a sănătății victimei, decesul acesteia reprezentând o consecință produsă din imprudență. În opinia apărării, sub aspectul laturii subiective, această infracțiune se caracterizează prin intenție față de urmarea

prejudiciabilă primară – vătămarea corporală gravă – și prin imprudență față de urmarea prejudiciabilă secundară – decesul victimei.

În acest context, apelanta a susținut că însăși motivarea sentinței este contradictorie, întrucât instanța de fond a reținut că inculpatul Guțu Andrei a aplicat victimei o singură lovitură cu pumnul, în urma căreia aceasta a căzut și s-a lovit cu capul de prispa din ciment a casei, impact care a determinat producerea leziunilor fatale și, în cele din urmă, decesul victimei. În aceste condiții, potrivit apărării, instanța a constatat, în realitate, lipsa unei acțiuni directe a inculpatului orientate spre cauzarea vătămării corporale grave, însă, în mod neîntemeiat, a calificat fapta în baza art. 151 alin. (4) Cod penal.

Totodată, s-a susținut că decesul victimei a survenit ca urmare a lovirii capului de prispa casei în momentul căderii, iar nu ca efect direct al loviturii aplicate de inculpat. În opinia apelantei, instanța de fond a omis să analizeze circumstanțele relevante ale cauzei, respectiv natura mijlocului utilizat – o singură lovitură cu pumnul, localizarea leziunilor, împrejurarea că lovitura a fost aplicată în regiunea feței, iar vătămarea corporală gravă s-a produs indirect, prin cădere, fără a fi cuprinsă de intenția inculpatului.

Apărătoarea a mai arătat că instanța nu a ținut seama nici de faptul că intensitatea loviturii aplicate nu era aptă, prin ea însăși, să producă vătămări corporale grave și că, potrivit concluziilor rapoartelor de expertiză medico-legală, aceasta nu a lăsat urme traumatice specifice pe corpul victimei.

În continuare, apelanta a susținut că instanța de fond a omis să examineze incidența unor norme de incriminare mai apropiate de circumstanțele reale ale cauzei, și anume art. 157 Cod penal, care sancționează vătămarea gravă ori medie a integrității corporale sau a sănătății cauzată din imprudență, precum și art. 149 Cod penal privind lipsirea de viață din imprudență.

În susținerea poziției sale, apărătoarea a invocat explicațiile cuprinse într-o hotărâre explicativă a Curții Supreme de Justiție, potrivit cărora, în practica judiciară, există situații în care lipsirea de viață din imprudență este calificată eronat ca infracțiune intenționată, cum ar fi cazurile în care victima cade în urma unei lovituri și se lovește cu capul de un corp dur, decesul survenind ca urmare a acelui impact, iar nu a loviturii în sine. În asemenea situații, simpla conștientizare de către făptuitor a caracterului agresiv al acțiunilor sale nu poate fi echivalată, în mod automat, cu previziunea producerii unei vătămări corporale grave ori a decesului victimei.

Pornind de la aceste considerente, apelanta a susținut că, în cauza dedusă judecății, nu există probe care să demonstreze intenția directă a inculpatului de a cauza victimei o vătămare corporală gravă, condiție indispensabilă pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal. În opinia sa, instanța de fond a apreciat în mod eronat că simpla aplicare a unei lovituri cu pumnul în regiunea

feței ar echivala cu intenția de a provoca o vătămare corporală gravă, deși consecința gravă s-a produs exclusiv ca urmare a căderii victimei și a lovirii capului de prispa din ciment a locuinței.

Apărătoarea a mai arătat că, raportat la împrejurările concrete ale cauzei, caracterul agresiunii fizice nu era de natură să genereze, în mod rezonabil, o vătămare corporală gravă, aceasta fiind rezultatul indirect al căderii victimei, consecință care nu a fost prevăzută de inculpat. Totodată, a apreciat că, având în vedere inclusiv starea de ebrietate în care se afla victima, inculpatul ar fi putut eventual să prevadă posibilitatea producerii unei căderi și a unor consecințe mai grave, aspect care, însă, relevă cel mult existența culpei, iar nu a intenției directe cerute de dispozițiile art. 151 alin. (4) Cod penal.

Invocând prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, apelanta a susținut că fiecare probă trebuie apreciată sub aspectul pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, iar ansamblul probelor – prin prisma coroborării acestora. În opinia sa, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt, reținând că inculpatul a aplicat victimei o singură lovitură cu pumnul, în urma căreia aceasta a căzut și s-a lovit cu capul de prispa casei, însă a calificat în mod greșit această situație juridică, apreciind neîntemeiat că vătămarea corporală gravă produsă prin cădere era cuprinsă de intenția inculpatului. În consecință, apărătoarea a solicitat recalificarea faptelor din art. 151 alin. (4) Cod penal în art. 149 alin. (1) Cod penal și reducerea corespunzătoare a despăgubirilor morale acordate prin sentință.

Acte de procedură:

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2019, s-a admis, inclusiv din oficiu, apelul procurorului Machidon Vadim şi apelul apărătorului Martalog Viorica în interesele inculpatului Guțu Andrei declarate împotriva sentinței Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018, casată sentința în partea numirii pedepsei definitive, conform art. 84 alin. (4) Cod penal și pronunță în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

S-a numit pedeapsa definitivă lui Guțu Andrei, pentru concurs de infracțiuni, prin cumularea parțială a pedepsei numite cu pedeapsa numită prin decizia Colegiului Penal al Curţii de Apel Chișinău din 15 septembrie 2015 sub formă de închisoare pe un termen de 10 (zece) ani și 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip închis.

Termenul executării pedepsei închisorii de către Guțu Andrei s-a calculat de la 18 noiembrie 2019 cu includerea în acest termen a duratei reținerii și arestului lui de la 9 mai 2013 până la 25 iulie 2013 și de la 27 aprilie 2015 până la 18 noiembrie 2019.

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 martie 2020, au fost admise recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de

circumscripție Chișinău, Popov Oleg și de avocata Brașoveanu Renata, casată total decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2019, în privința inculpaților Gheorghiță Viorel și Guțu Andrei și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Argumentele părților:

În fața instanței de apel procurorul Valentina Gavdiuc a pledat pentru admiterea cererii de apel depusă de partea acuzării ca fiind fondat cu casarea sentinței primei instanțe în latura achitării inculpatului Gheorghiță Viorel, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi soluții potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care cel din urmă să fie condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, iar în ceia ce privește apelul depus de apărare consideră oportun de a fi respins ca fiind nefondat.

În fața instanței de apel avocatul Diana Sanduleac în interesele inculpatului Guțu Andrei a susținut apelul depus de avocatul Viorica Martalog ca fiind fondat, solicitând casarea sentinței primei instanțe în latura penală, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi soluții potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care cel din urmă să fie condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 149 alin. (1) Cod penal.

În fața instanței de apel avocatul Natalia Uncu în interesele inculpatului Gheorghiță Viorel a solicitat respingerea apelului depus de partea acuzării ca fiind nefondat în condițiile în care instanța de fond în mod just a apreciat setul probator ce a generat achitarea celui din urmă.

În fața instanței de apel inculpatul Gheorghiță Viorel a susținut poziția avocatului ca fiind fondată, pledând nevinovat.

În fața instanței de apel Guțu Andrei nu s-a prezentat, astfel ținând cont de opinia participanților la proces Colegiul penal a dispus examinare a cauzei în lipsa acestuia, fiindu-i de altfel asigurată apărarea prin intermediul avocatului Diana Sanduleac.

Aprecierea instanței:

Verificând argumentele apelului în raport cu materialele cauzei şi prevederile legii, ținând cont de opiniile participanților la proces, Colegiul a ajuns la concluzia că, apelul procurorului în Procuratura Orhei, Machidon Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018 urmează a fi respins iar cel depus de avocata Martalog Viorica în interesele inculpatului Guțu Andrei ** urmează a fi admis, inclusiv din alte motive de cât cele invocate, cu casarea parțială a respectivei sentințe în latura stabilirii pedepsei definitive în ordinea art. 84 alin. (4) Cod penal inculpatului Guțu Andrei, și casarea integrală a încheierii Judecătoriei Orhei sediul Central din 26 ianuarie 2018, cu emiterea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, reieșind din următoarele considerente:***

Potrivit dispoziției art. 400 alin. (1) Cod de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, (1) instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. (2) Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă apelul este nefondat.

Într-o altă ordine de idei Colegiul penal relevă că, potrivit art. 409 Cod de procedură penală, instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat şi la persoana la care se referă declarația de apel şi numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.

Astfel, Colegiul penal reiterează că apelul, constituind o continuare a judecării fondului cauzei, prevede posibilitatea unei noi aprecieri a probelor administrate în fața primei instanțe. În cadrul judecării cauzei în ordine de apel, fiind posibilă cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță (care pot fi, de asemenea, apreciate în mod diferit), precum şi administrarea oricăror probe noi, instanța de apel urmând să adopte una din soluțiile pe care le poate pronunța prima instanță, apreciind temeinicia sau netemeinicia învinuirii sau dispunând, după caz, condamnarea, achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal.

Totodată, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță şi care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat şi, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante şi agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sânt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată şi aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, ori civil au fost corect aplicate.

Potrivit art. 384 Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de

judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

Conform prevederilor art. 101 alin. (1) şi (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Instanţa de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părţile în egală măsură şi să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

În conformitate cu art. 385 alin. (1) pct. 1) - 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul, *dacă această faptă a fost săvârşită de inculpa*t, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

În ceea ce privește apelul declarat de procurorul în Procuratura raionului Orhei, Colegiul penal constată că acesta este nefondat și nu poate fi admis, întrucât argumentele invocate nu sunt de natură să răstoarne concluziile de fapt și de drept la care, în mod legal și întemeiat, a ajuns instanța de fond prin pronunțarea soluției de achitare a inculpatului Gheorghiță Viorel.

În conformitate cu prevederile art. 8 Cod de procedură penală, orice persoană beneficiază de prezumția de nevinovăție până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre judecătorească definitivă, iar potrivit art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare poate fi pronunțată numai în măsura în care vinovăția inculpatului este dovedită dincolo de orice dubiu rezonabil. În aceeași ordine de idei, conform art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, sentința de achitare se pronunță dacă s-a constatat că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Acest standard probator impune instanței obligația de a pronunța o soluție de condamnare exclusiv în situația în care ansamblul probelor administrate conduce la o concluzie unică, certă și lipsită de echivoc cu privire la participarea inculpatului la comiterea infracțiunii. Ori de câte ori, după evaluarea tuturor probelor administrate în condiții de contradictorialitate și nemijlocire, persistă un dubiu rezonabil asupra existenței vreunuia dintre elementele răspunderii penale, acesta urmează să profite persoanei acuzate, în aplicarea principiului *in dubio pro reo*, consacrat atât în legislația procesual-penală națională, cât și în jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Raportând aceste exigențe la circumstanțele cauzei, Colegiul penal constată că procurorul, prin motivele invocate în apel, nu a demonstrat existența unei erori de apreciere a probelor comise de instanța de fond și nici nu a prezentat argumente capabile să înlăture concluzia acesteia privind lipsa probelor suficiente care să

confirme participarea inculpatului Gheorghiță Viorel la exercitarea actelor de violență asupra victimei *****.

Contrar susținerilor apelantului, instanța de fond nu a ignorat probele administrate în cauză, ci le-a supus unei analize exhaustive și coroborate, conform exigențelor art. 101 Cod de procedură penală, stabilind în mod întemeiat că acestea nu demonstrează, dincolo de orice dubiu rezonabil, existența unor acțiuni comisive imputabile inculpatului Gheorghiță Viorel.

În acest sens, Colegiul penal reține că întregul apel al acuzării este construit, în esență, pe valorificarea declarațiilor date în faza urmăririi penale de martorii ***** și *****, prin care aceștia ar fi indicat că Gheorghiță Viorel ar fi aplicat victimei două lovituri cu palma. Or, aceste declarații nu pot fi apreciate izolat și cu prevalență asupra celorlalte mijloace de probă, ci trebuie analizate în contextul întregului material probator administrat nemijlocit în fața instanței.

Relevant este faptul că, în cadrul cercetării judecătorești desfășurate atât în fața primei instanțe, cât și în fața instanței de apel, cu respectarea dispozițiilor art. 415 alin. (2^1) Cod de procedură penală, martorii respectivi au fost audiați nemijlocit și și-au modificat în mod esențial declarațiile formulate în cursul urmăririi penale.

Astfel, martora ***** a declarat în mod constant că nu a asistat personal la incident, întrucât se afla în interiorul locuinței, toate informațiile referitoare la presupusa agresiune provenind exclusiv din relatările fiului său. Mai mult decât atât, aceasta a precizat expres că fiul său nu i-a comunicat că Gheorghiță Viorel ar fi agresat victima, ci doar că Guțu Andrei a împins-o, infirmând astfel chiar conținutul declarațiilor consemnate în faza urmăririi penale.

De asemenea, martorul ocular *****, audiat repetat în condiții procesuale care au exclus orice ingerință asupra libertății sale de exprimare, a declarat fără echivoc că nu a observat ca Gheorghiță Viorel să fi aplicat lovituri victimei și că singura persoană care a exercitat un act de violență asupra lui ***** a fost Guțu Andrei, prin împingerea acestuia, urmată de căderea victimei pe suprafața betonată.

Prin urmare, declarațiile administrate nemijlocit în ședința de judecată infirmă însăși premisa factuală pe care procurorul și-a construit apelul, respectiv participarea lui Gheorghiță Viorel la agresarea victimei.

Colegiul penal nu poate primi argumentul procurorului potrivit căruia declarațiile date ulterior de martorul minor ar fi fost influențate de alte persoane și, din acest motiv, nu ar trebui valorificate.

O asemenea susținere are un caracter speculativ, nefiind sprijinită de nicio probă obiectivă administrată în cauză. Simpla afirmație potrivit căreia minorul ar fi fost influențat ulterior nu poate constitui temei pentru înlăturarea declarațiilor date nemijlocit în fața instanței, în condiții de contradictorialitate, cu participarea reprezentantului legal, a reprezentantului autorității tutelare și a pedagogului,

garanții procesuale instituite tocmai pentru a asigura autenticitatea și libertatea declarațiilor unui martor minor.

În același timp, Colegiul penal reține că aprecierea credibilității unui martor nu poate fi fundamentată exclusiv pe cronologia declarațiilor sale, ci trebuie realizată prin raportare la concordanța acestora cu întregul ansamblu probator.

Or, declarațiile formulate în fața instanței se coroborează pe deplin atât cu concluziile expertizelor medico-legale, cât și cu celelalte mijloace de probă administrate, în timp ce varianta acuzării nu beneficiază de o asemenea confirmare obiectivă.

Nici trimiterea procurorului la concluziile expertizelor medico-legale nu poate conduce la admiterea apelului.

Într-adevăr, rapoartele de expertiză confirmă fără echivoc cauza medicală a decesului victimei și mecanismul producerii traumatismului cranio-cerebral. Totuși, aceste concluzii nu stabilesc identitatea autorului faptelor și nici participarea inculpatului Gheorghiță Viorel la producerea leziunilor.

Expertiza medico-legală răspunde exclusiv la întrebări de ordin medico-biologic și nu poate suplini lipsa probelor privind implicarea unei anumite persoane în săvârșirea infracțiunii.

Mai mult, concluziile experților, potrivit cărora complexul lezional putea fi produs printr-o singură cădere cu lovirea capului de un corp dur, sunt compatibile tocmai cu situația de fapt reținută de instanța de fond, respectiv existența unei singure acțiuni violente exercitate de Guțu Andrei, fără participarea inculpatului Gheorghiță Viorel.

Nu poate fi primită nici susținerea procurorului potrivit căreia simpla existență a unor declarații formulate în faza urmăririi penale ar demonstra implicarea inculpatului.

Potrivit principiului liberei aprecieri a probelor, consacrat de art. 101 Cod de procedură penală, nicio probă nu are valoare prestabilită, iar instanța este obligată să aprecieze toate mijloacele de probă în ansamblul lor, ținând seama de concordanța acestora, de modul în care au fost administrate și de credibilitatea fiecăruia dintre ele.

În cauza dedusă judecății, declarațiile invocate de procuror sunt nu doar retractate, ci și lipsite de confirmare prin alte probe obiective. Niciun alt martor ocular nu confirmă exercitarea vreunui act de violență din partea lui Gheorghiță Viorel, iar probele materiale și expertizele medico-legale nu relevă existența unor acțiuni distincte imputabile acestuia.

Or, condamnarea unei persoane nu poate fi întemeiată pe presupuneri, deducții sau probabilități, ci exclusiv pe probe certe, concludente și concordante.

Colegiul penal constată, de asemenea, că procurorul nu a prezentat în apel probe noi care să modifice situația probatorie existentă și nici nu a evidențiat existența unor erori vădite de apreciere a probelor de către instanța de fond.

În realitate, motivele de apel reprezintă o reiterare a argumentelor formulate în cursul judecății în primă instanță, argumente care au fost analizate și combătute printr-o motivare amplă și convingătoare, fără ca apelantul să demonstreze caracterul eronat al concluziilor la care aceasta a ajuns.

În aceste condiții, Colegiul penal apreciază că soluția de achitare pronunțată în privința inculpatului Gheorghiță Viorel corespunde pe deplin probelor administrate și exigențelor legale privind standardul de dovedire a vinovăției.

Or, în lipsa unor probe certe care să demonstreze, dincolo de orice dubiu rezonabil, că inculpatul a participat la agresarea victimei și la producerea rezultatului prejudiciabil, orice soluție de condamnare ar avea un caracter pur conjectural și ar fi incompatibilă atât cu principiul prezumției de nevinovăție, cât și cu garanțiile unui proces echitabil.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că instanța de fond a aplicat în mod corect dispozițiile art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, constatând că fapta imputată nu a fost săvârșită de inculpatul Gheorghiță Viorel, iar argumentele invocate de procuror în cererea de apel nu sunt de natură să răstoarne această concluzie.

În consecință, apelul procurorului urmează a fi respins ca nefondat, cu menținerea sentinței Judecătoriei Orhei în partea privind achitarea inculpatului Gheorghiță Viorel, aceasta fiind legală, întemeiată și conformă atât probelor administrate în cauză, cât și principiilor fundamentale care guvernează procesul penal.

Poziția instanței de apel referitor la cererea de apel depusă în interesele inculpatului Guțu Andrei:

De rând cu aceasta, Colegiul penal analizând cererea de apel depusă de avocatul Martalog Viorica în interesele inculpatului Guțu Andrei găsește necesar de a-l admite din alte motive de cât cele invocate, cu casarea parțială a respectivei sentințe în latura stabilirii pedepsei definitive în ordinea art. 84 alin. (4) Cod penal și casarea integrală a încheierii Judecătoriei Orhei, sediul Central din 26 ianuarie 2018, cu emiterea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

În motivarea soluției, Colegiul penal remarcă că potrivit art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, Instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: ***admite apelul, casînd sentinţa parţial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2), şi pronunţă o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanţă.***

În conformitate cu art. 113 Cod penal, calificarea juridică a unei fapte presupune stabilirea corespunderii exacte dintre circumstanțele de fapt constatate și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de legea penală. În acest proces, instanța este obligată să examineze toate împrejurările obiective și subiective ale cauzei, apreciind conduita făptuitorului în ansamblul său și raportând-o la criteriile legale care definesc fiecare componență de infracțiune.

Or, din ansamblul probelor administrate rezultă fără echivoc că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și a calificat în mod corespunzător acțiunile inculpatului Guțu Andrei în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, concluzie pe care Colegiul penal o împărtășește în întregime.

Apărarea susține că inculpatul ar fi aplicat victimei o singură lovitură, iar decesul ar fi survenit exclusiv ca urmare a căderii accidentale și a lovirii capului de prispa din beton, împrejurare care, în opinia sa, ar exclude existența intenției de a provoca o vătămare corporală gravă și ar impune încadrarea juridică a faptei în prevederile art. 149 alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal nu poate primi această argumentare.

Este adevărat că, potrivit concluziilor expertizelor medico-legale administrate în cauză, traumatismul cranio-cerebral fatal s-a produs în urma impactului capului victimei cu o suprafață dură, însă această împrejurare nu întrerupe raportul de cauzalitate dintre conduita inculpatului și rezultatul produs și nici nu modifică forma de vinovăție reținută în sarcina acestuia.

Raportul de cauzalitate trebuie analizat prin prisma succesiunii firești a evenimentelor. În speță, căderea victimei nu a reprezentat un eveniment fortuit sau independent de conduita inculpatului, ci consecința imediată și directă a actului de agresiune exercitat de acesta. Astfel, traumatismul fatal nu constituie rezultatul unei împrejurări autonome, ci materializarea riscului creat în mod conștient de inculpat prin exercitarea violenței asupra victimei.

În acest context, Colegiul penal reține că expertiza medico-legală stabilește mecanismul producerii leziunilor, însă nu stabilește și forma de vinovăție a făptuitorului, aceasta reprezentând o chestiune exclusiv juridică, ce urmează a fi dedusă din totalitatea circumstanțelor concrete ale cauzei.

Sub acest aspect, împrejurarea că inculpatul a exercitat un singur act de violență nu este aptă, prin ea însăși, să conducă la concluzia inexistenței intenției cerute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

În jurisprudență și doctrină este unanim recunoscut faptul că existența intenției nu se apreciază în funcție de numărul loviturilor aplicate, ci prin raportare la natura acțiunii întreprinse, modalitatea de executare, zona vizată, intensitatea agresiunii, împrejurările concrete ale comiterii faptei și consecințele previzibile ale acesteia.

Or, în speță, inculpatul a exercitat în mod deliberat un act de violență asupra unei persoane aflate într-o stare avansată de ebrietate, care avea evident diminuată capacitatea de a-și păstra echilibrul și de a evita căderea.

Mai mult, actul de agresiune a fost exercitat în imediata apropiere a unei prispe din beton, împrejurare perfect perceptibilă inculpatului, astfel încât acesta nu putea să nu prevadă că împingerea unei persoane aflate într-o asemenea stare putea determina căderea acesteia și producerea unor leziuni de o gravitate deosebită.

Prin urmare, chiar dacă inculpatul nu a urmărit în mod direct producerea decesului victimei, acesta a acceptat în mod conștient posibilitatea producerii unei vătămări corporale grave, iar decesul a survenit ulterior din imprudență, ca rezultat al acelei vătămări, situație care corespunde în mod exact structurii juridice a infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Colegiul penal apreciază ca fiind neîntemeiată și susținerea apărării potrivit căreia instanța de fond ar fi reținut în mod contradictoriu existența unei singure lovituri și, în același timp, intenția de a provoca o vătămare gravă.

În realitate, nu există nicio contradicție între aceste constatări.

Intenția de a produce o vătămare corporală gravă nu presupune în mod necesar aplicarea unui număr mare de lovituri și nici utilizarea unui obiect vulnerant.

Legea penală nu condiționează existența intenției de modalitatea concretă de executare a actului de agresiune, ci de reprezentarea și acceptarea de către făptuitor a posibilității producerii unei vătămări grave ca urmare a conduitei sale.

În cauza dedusă judecății, inculpatul a inițiat în mod voluntar actul de violență, exercitând o acțiune susceptibilă să provoace dezechilibrarea victimei și căderea acesteia pe o suprafață rigidă, acceptând astfel riscul producerii unei vătămări corporale grave.

Apărarea mai susține că leziunile nu au fost produse prin lovitura propriu-zisă, ci prin impactul ulterior al capului victimei cu prispa.

Acest argument nu poate fi primit.

Din punct de vedere juridic, autorul răspunde nu numai pentru efectul mecanic imediat al acțiunii sale, ci și pentru toate consecințele aflate într-o legătură cauzală directă și neîntreruptă cu aceasta.

În speță, căderea victimei nu reprezintă o cauză nouă, independentă ori exterioară conduitei inculpatului, ci efectul firesc și previzibil al actului de agresiune exercitat de acesta.

În consecință, faptul că fractura craniană s-a produs în momentul impactului cu suprafața betonată nu exclude răspunderea inculpatului pentru rezultatul produs, întrucât fără actul de violență exercitat de acesta respectivul rezultat nu s-ar fi produs.

Colegiul penal apreciază ca fiind lipsită de suport juridic și susținerea potrivit căreia în cauză ar fi incidente prevederile art. 149 alin. (1) Cod penal.

Infracțiunea de lipsire de viață din imprudență presupune inexistența unei acțiuni intenționate îndreptate împotriva integrității corporale ori sănătății victimei.

Or, în cauza de față, actul inițial de agresiune a fost unul voluntar și intenționat, fiind îndreptat nemijlocit împotriva integrității corporale a persoanei vătămate.

În aceste condiții, nu poate fi reținută existența unei culpe exclusive, întrucât conduita inculpatului a avut caracter intenționat încă din momentul exercitării actului de violență.

Din perspectiva dispozițiilor art. 19 Cod penal, infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal constituie o infracțiune cu două forme de vinovăție: intenția față de producerea vătămării corporale grave și imprudența față de survenirea decesului.

Exact această structură juridică rezultă și din circumstanțele concrete ale prezentei cauze.

Colegiul penal mai observă că argumentele apărării sunt construite, în esență, pe o reinterpretare selectivă a probelor administrate, fără a combate concluziile esențiale ale expertizelor medico-legale și fără a explica în ce mod ar putea fi întrerupt raportul de cauzalitate dintre acțiunea violentă exercitată de inculpat și rezultatul produs.

Or, simplul fapt că decesul s-a produs prin lovirea capului de suprafața betonată nu transformă automat fapta într-o infracțiune de ucidere din imprudență, atât timp cât acel impact reprezintă consecința directă și imediată a acțiunii intenționate exercitate de inculpat.

În egală măsură, Colegiul penal constată că trimiterile apărării la practica judiciară și la explicațiile doctrinare privind delimitarea dintre art. 149 și art. 151 alin. (4) Cod penal nu sunt aplicabile prezentei cauze, întrucât acestea vizează situații în care rezultatul letal nu este precedat de o agresiune intenționată susceptibilă să producă o vătămare gravă ori în care raportul de cauzalitate este întrerupt prin intervenția unor factori independenți de conduita făptuitorului.

Or, în cauza dedusă judecății, niciuna dintre aceste ipoteze nu este incidentă.

Prin urmare, Colegiul penal apreciază că instanța de fond a aplicat corect legea penală și a reținut în mod întemeiat existența tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, neexistând niciun temei juridic pentru recalificarea faptelor în baza art. 149 alin. (1) Cod penal.

În consecință, argumentele invocate de avocatul Martalog Viorica în cererea de apel sunt nefondate, fiind infirmate atât de probele administrate în cauză, cât și de cadrul normativ aplicabil, motiv pentru care apelul declarat în interesele inculpatului Guțu Andrei urmează a fi respins, cu menținerea sentinței primei

instanțe în partea privind condamnarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

În continuare, cu referire la numirea pedepsei penale, Colegiul penal conchide că instanța de fond la stabilirea categoriei şi termenului pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal de către inculpatul Guțu Andrei, corect a aplicat prevederile legale, și în conformitate cu prevederile art. art. 7, 61, 70, 75, 76, 77 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum şi scopul pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului.

Reieșind din totalitatea circumstanțelor stabilite, ținând cont de scopul pedepsei penale îndreptate spre restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului cât şi a altor persoane, Colegiul penal conchide că, prima instanță corect i-a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare în cuantumul nominalizat în dispozitivul sentinței.

Cu toate acestea, deși partea apărării nu a invocat careva obiecții la stabilirea pedepsei definitive lui Guțu Andrei în ordinea art. 84 alin. (4) Cod penal precum și partea termenului de executare a pedepsei penale, Colegiul penal consideră necesar din oficiu de a casa parțial sentința contestată în latura stabilirii pedepsei definitive precum și partea termenului de executare a pedepsei penale cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, din următoarele considerente:

Potrivit art. 409 Cod de procedură penală, instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat şi la persoana la care se referă declarația de apel şi numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.

În limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate şi cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt şi de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.

În acest sens Colegiul penal învederează că, la data de 26 ianuarie 2018 a fost pronunțată sentința Judecătoriei Orhei sediul Central, prin care lui Guțu Andrei în temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei neexecutate de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicate prin decizia Curții de Apel din 15.09.2015, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 10 (zece) ani și 6 (șase) luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, din 26.01.2018, cu includerea în acest termen a timpului aflării în arestare preventivă din 11.05.2013 până la 25.07.2013 şi a termenului de pedeapsă executat, conform deciziei Curţii dc Apel Chișinău din 15.09.2015, de la 27.04.2015 până la 26.01.2018.

Ulterior, după pronunțarea dispozitivului sentinței, instanța de fond din oficiu, prin încheierea din 26 ianuarie 2018 a dispus: corectarea erorii materiale din partea

dispozitivă a sentinței Judecătoriei Orhei din 26 ianuarie 2018 în privința inculpaților Guţu Andrei şi Gheorghiţa Viorel, ambii învinuiți de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

La aliniatul II din dispozitivul sentinței, sintagma: „se adaugă parțial pedeapsa neexecutată sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 6 luni, stabilită prin decizia Curţii de Apel Chişinău din 15 septembrie 2015" s-a înlocuit cu sintagma „*s-a adaugat parțial pedeapsa neexecutată sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani 10 luni, stabilită prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2015*".

La aliniatul III din dispozitivul sentinței, sintagma: „termenul de executare al pedepsei lui Guţu Andrei urmează a fi calculat din data pronunțării sentinței - 26 ianuarie 2018, cu includerea în acest termen a timpului aflării în stare de arest preventiv din 11 mai 2013 lână la 25 iulie 2013" s-a înlocuit cu sintagma „*Termenul de executare al pedepsei lui Guțu Andrei urmează a fi calculat din data pronunțării sentinței - 26 ianuarie 2018, cu includerea în acest termen a timpului aflării lui în stare de arest preventiv din 09 mai 2013 până la 25 iulie 2013*".

Astfel, în temeiul art. 400 alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal verificând legalitatea încheierii Judecătoriei Orhei sediul Central din 26 ianuarie 2018 prin prisma normelor legale ce reglementează procedura de corectare a erorilor materiale admise în actele judecătorești de dispoziție reține că aceasta este neîntemeiată contrară prevederilor legale, urmând a fi casată, din cele ce succed.

În conformitate cu prevederile art. 249 Cod de procedură penală, erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se corectează de însuşi organul de urmărire penală, de judecătorul de instrucţie sau de instanţa de judecată care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu. La corectarea erorilor materiale, părţile pot fi chemate spre a da explicaţii. Despre corectarea efectuată, organul de urmărire penală întocmeşte un proces-verbal, iar judecătorul de instrucţie sau instanţa de judecată – o încheiere, făcîndu-se menţiune şi la sfîrşitul actului corectat.

La acest capitol Colegiul penal accentuează că, legea admite corectarea erorilor din sentință numai în cazurile strict determinate de dispozițiile art. 249 Cod de procedură penală, iar competența instanțelor de judecată trebuie exercitată pentru a corecta erorile judiciare şi omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare a cauzei.

În acest sens instanța de apel menționează că, erorile materiale sunt simple greșeli scriptice privind numele sau prenumele, unele date calendaristice la care se referă actul, unele indicații numerice şi altele, cu excepția erorilor de conținut.

Deci, erorile de conținut nu se corectează conform dispozițiilor art. 249 Cod de procedură penală, însă urmează a fi reparate prin intermediul căilor de atac.

În această ordine de idei Colegiul remarcă că, termenul pedepsei stabilite inculpatului Guțu Andrei prin prisma art. 84 alin. (4) Cod penal precum și în partea termenului de executare a pedepsei penale care a fost corectat prin încheierea Judecătoriei Orhei sediul Central din 26 ianuarie 2018, nu reprezintă o eroare materială evidentă, și nici o omisiune, dar se atribuie la eroare de conținut, care urma a fi corectată de către instanța de apel, prin depunerea unei cereri de apel.

În asemenea condiții Colegiul penal statuează că, încheierea Judecătoriei Orhei sediul Central din 26 ianuarie 2018 urmează a fi casată integral.

Drept consecință, Colegiul penal ținând cont că încheierea din 26 ianuarie 2018 privind corectarea erorii a fost casată integral, iar la stabilirea pedepsei în privința lui Guțu Andrei prin prisma art. 84 alin. (4) Cod penal precum și în partea termenului de executare a pedepsei penale instanța de fond a comis o eroare de conținut evidentă, această eroare urmează a fi reparată de către instanța de apel.

Astfel Colegiul penal relevă că, în temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin sentința Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018 și prin decizia Colegiului Penal al Curţii de Apel Chişinău din 15 septembrie 2015, lui Guțu Andrei ***** i se stabilește pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 10 (zece) ani și 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip închis.

Termenul executării pedepsei închisorii de către Guțu Andrei ***** urmează a fi calculat din 18 iunie 2026, cu includerea în acest termen a duratei reţinerii si arestului lui de la 9 mai 2013 până la 25 iulie 2013, precum și termenul executării pedepsei penale de la 27 aprilie 2015 până la 13 septembrie 2024.

În ce privește soluția instanței de fond cu privire la acțiunea civilă aceasta va fi păstrată fără modificări, Colegiul reținând caracterul argumentat cu expunerea explicită în conținutul sentinței a temeiurilor de drept pentru care instanța a dispus examinarea acestei chestiuni.

Astfel, Colegiul penal nu identifică elemente care să pună la îndoială corectitudinea cuantumului stabilit, iar partea apărării nu a prezentat argumente concrete și probe capabile să demonstreze caracterul eronat al evaluării prejudiciului moral ca urmare a suferințelor suferite de către succesorul părții vătămate.

Or, suma dată derivă din suferințele psihice suportate de succesorul părții vătămate ca urmare a pierderii fiului ei, fapt pentru ce cuantumul de 100 000 lei stabilit de instanța de fond este unul echitabil, rezonabil și proporțional cu intensitatea suferințelor constatate, fără a conduce la o îmbogățire fără just temei a persoanei prejudiciate, dar asigurând totodată o reparație adecvată a prejudiciului nepatrimonial cauzat.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia de a respinge apelul procurorului, cu admiterea din alte motive a cererii de apel depuse

de partea apărării declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018, cu casarea parțială a sentinței în cauză în latura stabilirii pedepsei definitive în ordinea art. 84 alin. (4) Cod penal și casarea integrală a încheierii Judecătoriei Orhei sediul Central din 26 ianuarie 2018, cu emiterea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, iar în rest dispozițiile se vor menține fără modificări.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art.415 alin.(1) pct. 1) lit. c) și pct.2), Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Apelul procurorului în Procuratura Orhei, Machidon Vadim declarat împotriva ***sentinței Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018*** în cauza penală privind condamnarea lui Gheorghiță Viorel *****, se respinge ca nefondat.

Apelul avocatei Martalog Viorica în interesele inculpatului Guțu Andrei ***** declarat împotriva ***sentinței Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018***, se admite, inclusiv din alte motive de cât cele invocate, cu casarea parțială a respectivei sentințe în latura stabilirii inculpatului Guțu Andrei a pedepsei definitive în ordinea art. 84 alin. (4) Cod penal și casarea integrală a încheierii Judecătoriei *****, sediul Central din 26 ianuarie 2018, cu emiterea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

În temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin sentința Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018 și prin decizia Colegiului Penal al Curţii de Apel Chișinău din 15 septembrie 2015, lui **Guțu Andrei ******* i se stabilește pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 10 (zece) ani și 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip închis.

Termenul executării pedepsei închisorii de către Guțu Andrei ***** urmează a fi calculat din 18 iunie 2026, cu includerea în acest termen a duratei reţinerii și arestării preventive de la 9 mai 2013 până la 25 iulie 2013, precum și termenul executării pedepsei penale de la 27 aprilie 2015 până la 13 septembrie 2024.

Se dispune neexecutarea pedepsei numite inculpatului Guțu Andrei ***** în legătură cu executarea efectivă a pedepsei penale, ultimul fiind eliberat din custodia Statului la 13 septembrie 2024.

În rest dispozițiile sentinței Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 26 ianuarie 2018, se mențin fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la data comunicării deciziei integrale.

Dispozitivul deciziei integrale pronunțat în ședință de judecată publică la data de 18 iunie 2026.

Președinte de ședință,
Judecător **Judecător** **Judecător**